

Седемдесет и четвърта глава

Когато жупанът и Блавор подписаха договора за продажба и купуване на житно питие, аз и Физор Апс се подписахме като свидетели, като по този начин нито жупанът, нито Блавор можеше да се откаже от подписа си под договора. Договорът беше написан на два езика – на езика на страшните същества и на нашия език, като написаното на единия и другия език вървеше успоредно в два стълбеца.

След сключването на договора Блавор отвори един скрин, вграден в стената на стаята, в която бяхме, и от него извади няколко купчини пари, които бяха половината от стойността на житното питие, закупено от Блавор.

Винко Станс и жупанът преброиха парите и ги поставиха в една торба, която се затваряше и отваряше с тайна дума. В нея се намираха вече получените пари от продажбата на водача на разбойниците.

Слязохме от летящия кораб на Блавор, като се появихме от нищото в средата на новото ни село. Винко Станс постави торбата с парите в един отвор на самоходната талига, който също се отваряше и затваряше с тайна дума. За да сме уверени, че с парите ще разполагаме ние, Винко Станс ме помоли аз да напиша своя тайна дума два пъти на светещата плоча до вратичката на този отвор. След като тя се затвори, Винко Станс ме помоли да напиша отново тайната дума, за да проверим, дали се отваря вратичката. Когато се уверихме, че вратичката на отвора, в който сложихме торбата с парите, се отваря с моята тайна дума, отново затворихме вратичката и се качихме в самоходната талига на Винко Станс.

Когато пристигнахме в Ранкодом, спряхме пред сградата, където се събираха съветниците на Ранкодом. Винко Станс ни каза, че тук трябва да платим наема за склада край Ранкодом, който съветниците ни бяха дали да използваме за поставяне на построеното за правене на житно питее и за складиране на житото.

Слязохме от самоходната талига и Винко Станс и аз тръгнахме към вратичката, зад която бяха оставени парите. Тази вратичка се намиреше в задната част на самоходната талига. Малко преди да напиша тайната дума на светещата плоча, в небето над Ранкодом се появи странен летящ кораб, който бързо се спускаше към нас.

Винко Станс извика да се качваме бързо в самоходната му талига и веднага потегли. Летящият кораб започна да изпраща мълнии, които падаха край самоходната талига. Аз се уплаших ужасно, защото за пръв път видях да падат близо до мен толкова силни мълнии.

Самоходната талига на Винко Станс се носеше с толкова голяма скорост, че не можех да различа къщите от двете страни на улицата, а ги виждах като размазани мътни петна, които отлитаха зад нас. Скоро излязохме от Ранкодом и тръгнахме по пътя към планината. Летящият кораб продължаваше да изпраща мълнии след нас, като една от тях беше попаднала върху самоходната талига. Въпреки това, ние не бяхме пострадали и бързото ни движение не спираше.

Скоро пътят се скри в гора с вековни дървета с огромни корони. Летящият кораб, който ни преследваше, се издигна, защото можеше да се блъсне в дърветата. Вече не го виждахме. Тогава Винко Станс спря самоходната талига и се обади на Блавор чрез светещата си плоча.

- Кой знаеше за това, че ни даваш пари? - попита Винко Станс.

Блавор беше изненадан и каза:

- Само ние, които бяхме при подписването на договора.

- Тогава отнякъде е узнал и външен човек – заяви Винко Станс. - Преследва ни летящ кораб, хората или съществата в който явно имат намерение да ни вземат парите.

Блавор докосна светещата си плоча и потвърди:

- Да, виждам летящия кораб. За мен той е напълно непознат. Но смятам да му попреча да ви вземе парите.

Големият летящ кораб на Блавор беше завършил разтоварването на градивата, необходими за построяване на новото ни село. Затова Блавор вече можеше да излети с него. След малко той каза на Винко Станс:

- Виждам малкия летящ кораб да кръжи над гората в подножието на планината. По лъчите, които изпраща твоята светеща плоча мога да определя мястото, на което сте спрели. То е точно под него. Затова не мога да стрелям. Трябва да се преместите.

Винко Станс веднага подкара самоходната талига. В този момент зад нас видяхме огромно огнено кълбо и чухме страшна гръмотевица. Силен вятър блъсна отзад самоходната талига и я отхвърли далеч напред. При падането на самоходната талига щях да си ударя главата, но едно меко кълбо беше изскочило от стената на самоходната талига и то омекоти удара. Същото се случи и с жупана и Винко Станс. И тримата не пострадахме, но зад нас на пътя с ужасен трясък рухна летящият кораб, който ни преследваше. Малко остана да смачка самоходната талига.

Веднага изскочихме от самоходната талига, която не можеше да се помръдне, защото нещо се беше счупило в нея.

Винко Станс веднага се обади на главния управител на Ранкодом и му каза какво се е случило. Той каза, че веднага ще изпрати войниците на Инко Нитс.

Ние бързо се отдалечихме от падналия летящ кораб, защото Винко Станс ни каза, че е много опасно да стоим наблизо.

Когато войниците на Инко Нитс пристигнаха, измъкнаха от падналия летящ кораб десетина човека, страшни и други същества, които бяха живи и здрави, но много уплашени. Никой на Алтре Мунс не ги познаваше. Блавор попита и на Мундо Майс, но и там никой не знаеше нищо за тях. Винко Станс каза, че сигурно са жители на друго небесно кълбо. Войниците ги отведоха в една сграда в Ранкодом, която преди няколко столетия се използвала за затвор, а сега в нея бяха отседнали войниците. През времето, когато в тази сграда няма войници, идват хора от Ранкодом и други места и разглеждат старинни вещи и четат древни книги, които се пазят в нея.

Разбрах, че и на Алтре Мунс също могат да ни нападнат разбойници, което никак не ме успокои. Винко Станс ми каза, че това се случва много рядко, особено на Алтре Мунс, където много рядко се плащало с пари, а се използвали светещите плочи за даване на нареждания за плащане.

Извадихме торбата с парите и се качихме на една от самоходните талиги, с които бяха дошли войниците на Инко Нитс. С тях беше Монти Кол, братът на Инко Нитс. Той попита Винко Станс защо не му се е обадил, за да ни пази, щом носим толкова много пари. Винко Станс му обясни, че изобщо не предполагал някой да знае за това. Монти Кол му каза, че открил в падналия летящ кораб някакво сечиво, с което се проследяват други летящи кораби и че това сечиво е следяло кораба на Блавор.

- Значи те са знаели, че Блатор ще купува житно питие и че ще плати много пари – поклати глава Винко Станс.

Когато се върнахме в Ранкодом, веднага отидохме в една сграда, където се пазеха пари. Там прибраха парите и казаха, че можем да ги получим когато пожелаем, само че трябва да сме тримата: аз, жупанът и Винко Станс.

Вечерта се прибрах в стаята си и се помъчих да запиша всички събития през този ден. Не знам дали съм успял, защото главата ми все още бучи от страшната гръмотевица при падането на летящия кораб.

